

plnej | moci, plné cnosti
nekonečné u věčnosti.“

- A když cesař to uslyšě,
2205 s hrozným hněvem sede pyše,
utírajě potu z čela.
Jeho mysl by nevesela;
2210 třasa se jako z omraza;
rychle prostřed města káza
oheň veliký vznietiti.
2215 „Tito se osvětiti, o
chtie, hanějíc naše bohyl“
Svázavše jim ruce, nohy,
všechny v uoheň umetachu,
2220 v němž oni beze všeho strachu
přijěchu to umučenie.
skrze dievčie ponučenie;
pro něž umučenie zváni
bychu, jsúc korunováni,
2225 do věčnéj radosti s Bohem.
Tu se při l'udu přemnohém
na nich pokáza div krásný,
ež těch každý mistr věhlasný
krásně jako spě ležieše,
2230 že na nich na všěch nebieše
ani rúcho, ani vlasy
neopolelo v ty časy.
To jest věrná pravda celá.
2235 Pak cně křestěné jich těla
v noci vzemše pohrabachu,
pro něž všickni chválu vzdachu
Jezu Kristu laskavému,
vždy ovšem Bohu mocnému.
A když se to všecko skona,
2235 cesař Maxencius vstona,

- vezřev na tu pannu pilně,
hněvajě se z toho silně,
vida ji tak tvrděj viery,
a ižádúcej odpěry
2240 protiv jiej nemohl mieti;
káza ji svým sluhám jieti
i mučiti v nemilosti.
Tyto sluhy bez chúlosti;
o to se nic netázavše,
2245 v tu se žádnú uvázavše,
inheď svlekú čistu niti
i potěchu biči bítí.
A ti bičově tak biechu
učiněni, jakž je v spēchu
2250 cesař bieše káza z hněvu
připraviti pro tu děvú,
chtě, by věřila v jich bohy.
Každý bič ten tři batohy
skruté vlášením jmějieše
2255 a na každém konci bieše
uzel zavázán polovem;
a ti uzlí pak olovem
biechu chytrně oblití
a v těch olóvcích zality
2260 jehelná udice silně,
jakž když sluhy z mysli pilně
biči udeřichu k tělu,
ač kde batoh kóži celú
ostavil, to pak zkaziechu
2265 uzlové, již proraziechu
tu nevinnú žádnú kóži;
až pak v tom uzlovém loži
udice se zavadieše,
a to maso vysadieše,
2270 bolestivě derúc zasě.

40
Ó kaká odíva sta sě,
Jezu Kriste, nad tvú | ladú,
jež bíeše v rozkoši z mladu
2275 u Kosta, mocného krále,
jedinká ve cti i v chvále
u své matky cně vzhována,
kdež ni bolest, ani rána
na ni nikdy nepovstala,
ani úraza kdy znala;
2280 než jak slušie býti dceři,
jež jest occi i mateři
jedínú, jsúc při bohatství:
takež ona u postatství
jměla země, hrady, města.
2285 Ó Jezu, kak tvá nevěsta
truchle stáše obnažena
dle tvého slavného jmena,
jakž sl'úbila bíeše tobě,
mimo tě nechtieci sobě
2290 voliti jiného chotě.
Proto těžké muky pro tě
míle i pokorně trpěla,
neb ty sluhy jejie těla
měkkostí nelitováchu,
2295 v tu žádúci kóži práchu
bíci ze všeho ramene,
jakž od každého pramene
stanieše sě v |láščie škoda
i nejednaká nehoda
2300 na jejím čistúciem těle.

Toť tu dle svého prietele
z šesti barev čistá mesla
u věrněj milosti nesla,
jakož věrná milá svého
2305 nositi jmá dle milého.

První barvu nesla v spěchu,
ež tě líčci, ješto ktviechu
u bíele i v červenosti,
2310 tě sě obě v téj žalosti
změnivše, však krve nezbyvše,
ale krásu svú pokrývše,
zelenásta pravým studem,
ež před tiem pohanským bludem
stáše obnažena jsúci.
2315 U pravé milosti vrúci,
spění svoji ruce k sobě,
zatvořivši oči obě,
hlavu schýlivši, sě tiši.
Nad nž ti pohaní líši
2320 dívoké bitie tvořiechu,
od nichžto ran sě nofíechu
blesky z jejie oči jasnú
v horkých krópkách, čilú nečasnú,
přēs tě líčci dle bolestí.
2325 Druhú barvu bez všiej pesti
nesla dle jiných nadějí.
Ba, kteréj jest kdy milejí
byl který chot než tě drahé,
ež jejie bělúcie nahé
2330 tělo před pohanstvem stkvieše,
na němžto črvená ktvieše
barva ot jejie krve svaté,
kterú ty panošě klaté
zkropichu tu bělost stkvúci?
2335 Mezi tiem pak mnohú ktvúci
róži bíeše toho časa
znáti z kuože i od masa,
jakž je udice zahnavše,
mnohé od kostí vydravše
2340 ostavily biechu svrchu:
ty pak zmrtvěvše na vrchu

črnáču sě bolestivě.
 Pátú bārvu žalostivě
 nesla dle ustavičnojstí
 2345 svému chotí vše k libosti
 jako jistá věrná sluha.
 Nejedna batožná duha,
 bolest jí k srděčku vzděhši,
 2350 pod koží krví naběhši,
 modráše sě, stezku stáhši,
 mezi rány sě rozpáhši,
 kadyž muka bíčem mēfil.
 Nesnad bych již tomu věfil,
 by nyní která bez omyla
 2355 tak věrněj milosti byla
 a svému chotí tak přála,
 by proň jedněj ráně stála,
 ješto svatá Kateřina,
 rozkošná dci mateřina,
 2360 mnoho sef na sobě jměla.
 V šestú bārvu biěše dospěla,
 by se oděla v též časy,
 v něž jejie žádúcie vlasy
 tu také trpiechu zā to,
 2365 jěž sě dráže než vše zlato
 stkviechu, což | ho jest na světě.
 Ty sě v žalostivě přietě
 chvějjechu po jejie pleci,
 a kdež ti bíčové meci,
 2370 mezi ně sě zapletiechu,
 tu jě i s plti vytrhniechu;
 pak zvězením jđúce zase
 ostaniechu jí u mase,
 v němž sě skrve krvě bleskniechu.
 2375 Tak sě ty bārvy leskniechu
 všecko druha přěmo družě,
 zde u mase, onde v duze,

2380 biěle, črně i zeleně,
 modřě, žlutě i červeně,
 každá v svéj vlastněj postatě.

Ach, toť milost tu bohatě
 biěše stany všě rozbila,
 ež ta panna Bohu milá
 muože strpěti to bitie!
 2385 Drahé Izaldy napitie
 biěše jí dřieve zavdáno,
 když ve snách by dokonáno
 jejie sl'ubejnie s Tristranem,
 jenž jest nade vši věcí pánem,
 2390 mimoňž mocnějšieho nenie.
 Duchu svatého rozžzenie
 v jejie srděčku hořieše.
 Protož, kakž hořce nořieše
 slzy z svú jasnú očicí,
 2395 však tú mukú i tú čtici
 jejie srděčko v ten časek
 nerozpáci se za vlasek,
 jedno ež vzdycháše k Bohu.

A když ty panoše mnohú
 2400 muku bitím jiej vydachu,
 jidú před ciesaře v strachu
 řkúc mu: „Co nem kážeš ješče?“
 Maxencovi sě zatešče;
 svých rukávov vzhuoru vsúče
 2405 i káza jí věsti rúče
 v jeden žaláf velmi temný;
 a ten biěše tak tajemný,
 jakž veň jiného nikoho
 nevšadiechu, jedno toho,
 2410 jenž sě skutkem tak potratil,
 jakž mnie proto život platil.